

ОКРУЖНИ СУД У БАЊАЛУЦИ

Број: 11 0 У 021216 17 У

Дана, 19.01.2018. године

Окружни суд у Бањалуци по судији појединцу Бојовић Душку, одлучујући по захтјеву тужиоца, Удружења грађана „Борба против корупције у БИХ“ – Транспаренцу Интернационал Босне и Херцеговине, Гајева број 2, Бањалука, заступаног по Срђану Благовчанину, предсједавајућем Одбора директора (у даљем тексту: тужилац), за доношење у смислу члана 52. Закона о управном споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05, у даљем тексту: ЗУС) рјешења које у свему замјењује акт туженог Јавног предузећа „Радио телевизија Републике Српске“ (у даљем тексту: тужени) у извршењу пресуде Окружног суда број 11 0 У 019075 16 У од 15.05.2017. године, дана 19.01.2018. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Поступак се обуставља.

Образложење

Тужилац је овом суду поднио дана 13.09.2017. године, захтјев за доношење рјешења у смислу члана 52. ЗУС-а у извршењу пресуде овог суда број 11 0 У 019075 16 У од 15.05.2017. године, којим захтјевом је и затражио да се против туженог покрене прекршајни поступак, у складу са чланом 52. и 65. ЗУС-а, јер тужени (како је у захтјеву наведено) није поступио у извршењу те пресуде.

Том пресудом овог суда је тужба тужиоца уважена и поништена одлука туженог број 4620/16 од 06.06.2016. године, означена као „Одговор на жалбу“ број ФОИ (106) од 27.05.2016. године, којом је тужилац обавијештен да је његова жалба изјављена против дописа туженог број 3706/16 од 11.05.2016. године „недозвољена а и неоснована“, а којим дописом туженог је одбијен захтјев тужиоца за приступ информацијама које се односе на доставу тужиоцу информација под контролом туженог, и то копије свих уговора о јавним набавкама радова, роба и услуга, заједно са припадајућим анексима свих закључених уговора које је тужени закључио у било којем од законом предвиђених поступака у току 2015. године, као и копије Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних мјеста туженог, те списак свих запослених у том предузећу који су у радном односу, независно од врсте и трајања уговорног односа. У образложењу те пресуде је истакнуто да је наведени оспорени акт туженог од 06.06.2016. године, незаконит јер њиме није правилно одлучено о жалби тужиоца против (првостепене) одлуке број 3706/16 од 11.05.2016. године туженог, која и није донесена у складу са Законом о слободи

приступа информацијама („Службени гласник Републике Српске“ број 20/01) јер не представља мериторну одлуку о захтјеву тужиоца од 28.04.2016. године са образложењем, тако да и не садржи упуту о жалби и органу који о жалби одлучује, а о чему је тужени дужан у поновљеном поступку водити рачуна, па тако да је том пресудом тужени и обавезан да у смислу члана 50. ЗУС-а одмах а најкасније у року од 30 дана од пријема пресуде, донесе нови управни акт уважавајући правно схватање суда и примједбе у погледу поступка, а такође и обавезан да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 200,00 КМ, у року од 30 дана од дана пријема пресуде под пријетњом принудног извршења.

У предметном захтјеву за извршење наведене пресуде (уједно и за покретање прекршајног поступка), тужилац је навео да тужени није у року од 30 дана прописаном чланом 50. ЗУС-а донио ново рјешење, на које је обавезан том пресудом, па је стога туженом дана 14.07.2017. године и упутио захтјев за доношење управног акта у складу са чланом 52. ЗУС-а, па како тужени није донио нови управни акт у даљем року од 15 дана од пријема тог дописа, због тога и сматра да су испуњени услови да суд, у смислу члана 52. став 2. ЗУС-а, донесе ново рјешење у извршењу те пресуде, а и да покрене прекршајни поступак против туженог, у смислу члана 65. ЗУС-а. Тужилац је и додао да га је тужени, дописом број 4735/17 од 07.06.2017. године обавијестио да може извршити увид у тражене информације дана 15.06.2017. године, у периоду од 11:00 до 13:30 часова, информисајући га о Упутству о трошковима умножавања материјала, а након чега је дописом број 02-04 (3463) од 13.06.2017. године и замолио туженог да му достави информацију о укупним трошковима умножавања, како би те трошкове могао уплатити, а и замолио доставу тражених информација поштанским путем, те је потом још у два наврата, дописима број 02-04 (3428) од 15.06.2017. године и број 02-04 (3436) од 29.06.2017. године, од туженог молио доставу информација на поштанску адресу, а и информације о жиро рачуну туженог на који би могао уплатити безготовински тражени износ по основу умножавања документације, али је тужени одбио да то уради, упућујући га на благајну туженог, уз образложење садржано у одговорима туженог број 5005/17 од 14.06.2017. године, број 5275117 од 23.06.2017. године и број 5582/17 од 03.07.2017. године, „да члан 50. ЗУС-а нити друге одредбе закона не обавезују надлежне органе да сами врше умножавање материјала нити да исте достављају поштом“, па да је том приликом тужени чак од тужиоца и молио да му достави судску праксу у таквим предметима, а што је тужилац и доставио туженом, али се тужени ипак одлучио да не поступи по наведеној пресуди односно да не донесе нови управни акт (уважавајући правно схватање суда и примједбе у погледу поступка), па како тужени и није донио нови управни акт у року од 30 дана од дана пријема пресуде, то је тужилац дана 14.07.2017. године и упутио захтјев туженом за доношење управног акта, у складу са чланом 52 ЗУС-а. Према томе, како сматра да је тужени тиме поступио противно одредби члана 50. ЗУС-а, то јест није донио нови управни акт којим би га обавијестио под којим условима и на који начин, а и гдје може да приступи траженим информацијама, при томе и не доносећи мериторну

одлуку са образложењем, заједно са упутом о жалби и органу који о жалби одлучује, што је био обавезан урадити, па како из одговора туженог и није најјасније ни да ли је одобрио приступ свим траженим информацијама, нити је навео упуте о жалби, тиме му је и онемогућио даљу правну заштиту, па стога и подноси предметни захтјев суду, да поступи у складу са чланом 52. ЗУС-а, те у складу са чланом 65. истог закона и обавијести Републичку управну инспекцију ради покретања прекршајног поступка.

Поступајући по том захтјеву тужиоца, овај суд је својим дописом од 24.11.2017. године, затражио од туженог изјашњење, у смислу члана 52. став 1. ЗУС-а, о наводима из предметног захтјева, односно да ли је тужени у међувремену донио нови управни акт, а ако није донио да онда наведе разлоге због којих није донио управни акт или пак разлоге због којих није удовољено захтјеву тужиоца, све имајући у виду да је захтјевом тужиоца и затражено покретање прекршајног поступка против туженог, за које изјашњење је суд туженом оставио рок од 7 дана од пријема тог дописа, а са упозорењем на посљедице непоступања по том захтјеву суда, како за туженог а тако и за управни орган а тако и за одговорно лице туженог.

Тужени је у остављеном року, својим дописом број 10469/17 од 27.12.2017. године, обавијестио суд да је поступио по поменутој пресуди, тако што је и извршио уплату трошкова тужиоцу, на које је обавезан пресудом, а и обавијестио тужиоца, дописом број 10420/17 од 27.12.2017. године, да може извршити увид у тражену документацију, у складу са чланом 14. став 2. Закона о слободи приступа информацијама, којим је предвиђено да јавни орган, дописом обавјештава подносиоца захтјева о могућности личног приступа, као и о могућности умножавања, процијењеним трошковима, што све је тужени учинио, оставивши могућност тужиоцу да одреди рок у којем ће извршити увид у документацију, те уколико жели да ту документацију и умножи, а што се (како то тужени наводи) види из дописа туженог број 4735/17 од 07.06.2017. године, број 5005/17 од 14.06.2017. године, број 5275/17 од 23.06.2017. године и број 5582/17 од 03.07.2017. године. Као доказ тих својих навода да не избјегава извршење поменуте пресуде, тужени је доставио суду поменути свој допис број 10420/17 од 27.12.2017. године, који је и адресиран на тужиоца, у прилогу којег дописа је и фактура упућена тужиоцу по основу трошкова умножавања документације, при чему тим дописом обавјештава тужиоца да је тражена документација припремљена и да ће бити достављена на адресу тужиоца, а након уплате трошкова умножавања, сходно Правилнику о поступку остваривања права на приступ информацијама којима располаже тужилац, те Водичу о приступу информацијама, који су у међувремену донијети од стране туженог, а сходно чему је тужени и констатовао да нема основа за покретање прекршајног поступка против њега, јер је у потпуности удовољено захтјеву тужиоца. У складу са наведеним, тужени је и предложио да се у цијелости одбије као неоснован предметни захтјев тужиоца.

Одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Наиме, из наведеног дописа туженог број 10420/17 од 27.12.2017. године, произилази да тужени обавјештава тужиоца, сходно поменутој пресуди овог суда у чијем извршењу је тужилац и затражио доношење новог управног акта у смислу

члана 52. ЗУС-а, код чињенице да тужилац и није извршио увид у тражену документацију, иако га је тужени (како то тужени наводи) у више наврата позивао да то учини дописима (број 4735/17 од 07.06.2017. године, број 5005/17 од 14.06.2017. године, 5275/17 од 23.06.2017. године и број 5582/17 од 03.07.2017. године) у којима је назначено да се тужиоцу омогућава приступ траженој документацији и умножавање те документације, а што тужилац до дана писања тог дописа туженог и није учинио, па тако да се тим дописом тужилац и обавјештава да ће му се припремљена документација доставити на његову адресу, у Улици Гајева број 2 у Бањалуци, након што изврши уплату трошкова умножавања тражене документације, по приложеној фактури по основу услуге умножавања материјала, у смислу члана 16. Закона о слободи приступа информацијама, која фактура гласи на износ од 53,82 КМ, при чему је у поменутом допису туженог и дато обавјештење тужиоцу да је износ у фактури сачињен сходно Упутству о трошковима умножавања материјала („Службени гласник Републике 64/01) Министарства правде Републике Српске, јер документација која се доставља туженом садржи 240 страница, у којој фактури су и наведене инструкције за плаћање, односно бројеви жиро рачуна туженог, код три банке у Бањалуци, са роком плаћања до 03.01.2018. године, са чим у вези је тужени и напоменуо да је донио Правилник о поступку остваривања права на приступ информацијама којима тужени располаже, као и Водич о приступу информацијама, који се налази на веб сајту туженог, који и предвиђају могућност да се тражена документација доставља на адресу подносиоца захтјева, то јест у конкретном случају тужиоца, произилази да је тужени неспорно и поступио у извршењу наведене пресуде.

С обзиром на наведено, како је у међувремену тужени и поступио у извршењу наведене пресуде, тиме што је својим поменути дописом број 10420/17 од 27.12.2017. године, а позивајући се и на своје раније дописе упућене туженом у којем је туженом и наведено да му се омогућава приступ траженој документацији и умножавање те документације, а што ни тужилац не спори, при чему је било остало спорно то што тужени није доставио тражену документацију тужиоцу на поштанску адресу, а нити га обавијестио о начину вршења безготовинске уплате, већ га је упућивао да ту уплату врши на благајни туженог, а што све је тужени фактички отклонио поменути својим дописом број 10420/17 од 27.12.2017. године, у којем је наведено да ће се тужиоцу и доставити припремљена документација на његову поменуту адресу, након што изврши уплату трошкова умножавања те документације, сходно поменутој фактури, под бројем 2250/17 од 27.12.2017. године, са роком плаћања до 03.01.2018. године, како то све и произилази из тог дописа туженог, неспорно је да је тужени и донио нови акт поступивши у извршењу поменуте пресуде, због чега и нема основа за поступање суда у смислу члана 52. ЗУС-а.

Тим чланом ЗУС-а је прописано да ако надлежни орган последије поништења управног акта не донесе нови управни акт у прописаном року, странка може посебним поднеском тражити доношење таквог акта, а ако надлежни орган не донесе акт ни за 15 дана од тог тражења, странка може тражити доношење таквог акта од суда који је донио пресуду (став 1), а по таквом захтјеву суд ће затражити од надлежног органа обавјештење о разлозима због којих управни акт није донио, а надлежни орган је дужан дати то обавјештење одмах, а најкасније у року од 7 дана, а ако то не учини, или ако дато обавјештење, по оцјени суда не

оправдава неизвршење судске одлуке суд ће донијети рјешење које у свему замјењује акт надлежног органа (став 2).

Стога, како је тужени, достављајући тужиоцу поменути допис број 10420/17 од 27.12.2017. године (са фактуром за плаћање умножавања документације) и поступио у извршењу поменуте пресуде, чије извршење је предметним захтјевом тражено, произилази да нису испуњени услови за даље вођење поступка у смислу члана 52. ЗУС-а, због чега је аналогном примјеном одредбе члана 261. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02 и 87/07) поступак извршења поменуте пресуде и ваљало обуставити, јер је обавеза из те пресуде у потпуности извршена.

Сходно томе, нема ни основа за покретање прекршајног поступка против туженог, у смислу члана 65. став 1. тачка 6. ЗУС-а у вези става 2. и 4. истог закона, што се односи на обавјештавање Републичке управне инспекције ради покретања прекршајног поступка против предузећа или другог правног лица које врши јавна овлашћења, а и одговорног лица у предузећу или другом правном лицу које врши јавна овлашћења, у случају да не донесе нови управни акт у прописаном року или се донесе противно примједбама суда у погледу чињеничног стања, а који услови у конкретном случају и нису испуњени.



Судија  
Бојовић Душко

